

melser derfor; thi overlader man Administrationen at træffe Bestemmelser om det, vil det f. Ex. kunne føre til, at en Krigsminister mener det rigtig at gaa den ene Bei, en anden Krigsminister mener det rigtig at gaa en anden Bei, og det gaar ikke an paa dette Omraade. Skulle Midler der for øvrigt gives til at ordne dette Spørgsmaal, skal jeg for Diebliffet ikke komme ind paa.

Jeg har nu maaffe mere udførlig, end det er absolut nødvendigt, omtalt min Anskuelse om det foreliggende Lovforslag. Jeg vilde have været overmaade glad, hvis jeg ligesom forrige Aar havde kunnet sige, at, hvis jeg kunde haabe, at Thinget vilde gaa ind derpaa, vilde jeg stemme for det en bloc. Det har jeg ikke kunnet gjøre af de Grunde, jeg har omtalt, navnlig med Hensyn til Fodfolkets Ordning; men jeg har udtalt mig frit og uforbeholdent, idet jeg var overbevist om, at det ikke vilde skade Sagen, da jeg staaar paa det samme Standpunkt, paa hvilket Krigsministeren stod 1872—73, og paa hvilket Regjeringen har staaet i tre Aar. Jeg tror derfor ikke, at man i denne Henseende vil støde paa Vanskeligheder; men jeg skal dertil sige, at jeg saa meget hellere vil støtte den høitærede Krigsminister i enhver Henseende, som jeg, hvad der gjælder om enhver Officer, veed, at vi sjældent ville finde en varmere Ven af Forsvarssagens heldige og forsvarlige Ordning end netop Ministeren. Vi have jo desværre foruden Lovforslaget om Hærens Ordning forffjellige andre militære Lovforslag, der ville komme til Behandling i Dag, og vi have allerede taget et Forstid paa deres Behandling ved Behandlingen af Finantslovsforslaget ved Spørgsmaalet om en Indkomstskat. Jeg skal ikke komme bybere ind paa denne Side af Sagen, men nøies med en fort Bemærkning derom. Jeg forstaa fuldt vel, at Regjeringen fra første Æerd af indtager et bestemt Standpunkt, hvad der er ønskeligt og nødvendigt, men det er min Overbevisning, at Regjeringen ikke desto mindre vil stille sig paa det Standpunkt, at den vil forhandle. Det vil vistnok derfor tilsidt vise sig, at, hvis man her i Thinget er i Stand til at enes om Forsvarsforanstaltninger, som Regjeringen maa erkjende i Virkeligheden at være betryggende for Fædrelandet, hvis man af Fædrelandskjærlighed fra den ene Side kan mødes om dette, have vi vistnok ogsaa Ret til at haabe, at Regjeringen vil møde os med Fædrelandskjærlighed fra den anden Side ved at vise Smøbekommen. Vilde vi Maalet, finder Regjeringen nok Midlerne. Det er min personlige Opfattelse, jeg har tilladt mig at udtale, og jeg venter naturligvis ikke noget som helst Svar fra Regjeringen paa Sagens nuværende Stadium paa en Henstilling af den Art.

En Ting, tror jeg, de Herrer ikke kunne være blinde for, det er for Hærens Mangler; vi have hørt dem saa ofte omtale, at Enhver maa vide, at Hæren har Mangler, som bør afhjælpes;

men de Herrer ville kunne sige sig selv, at, naar det ene Aar gaar efter det andet, uden at Manglerne afhjælpes, bliver Tilstanden ikke bedre, men daarligere. Det er ikke det, som skal fremme Arbejdslysten, det, at man ser, at der ingen Fremgang er i det, man anser for nødvendigt for Arbejdet, tilsidt opgiver man Haabet, bliver kjed af det, og det er det farligste af Alt, hvis der udbreder sig en modløs Stemning i Hæren. Jeg vilde derfor ønske, at vi i denne Sag kunde se en Sag, som laa os Alle paa Hjerte, og ikke se den som en Partisag. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjer) udtalte under forrige Behandling, at man ikke saaledes kunde sige, at det ikke var en Partisag, undtagen i et vist bestemt Tilfælde, nemlig, hvis Tjenden kom i Vandet, thi da vilde alt Partikvæl høve op, og vi ville være enige om at slaa Tjenden. Jeg vil sige, at jo mere vi have gjort for at faae vort Forsvarsvæsen godt ordnet, jo bedre ville vi være i Stand til at samle os og ved Begeistring supplere, hvad der mangler; men det første Skridt er, at vi faae en Ordning, som kan siges at være forsvarlig, og en saadan Ordning tror jeg, at man lige saa lidt nu som tidligere kan sige at være en Partisag. Vilde vi fra alle Sider mødes i Overbevisningen om, at det er en Nødvendighed, at Hærløvs-spørgsmaalet engang kommer ud af Verden, komme vi ogsaa nok til et Resultat.

Bajer: Som allerede bemærket baade af den ærede Minister ved Lovforslagets Forelæggelse og ligeledes af andre ærede Talere, er det nu fjerde Gang, vi her faae Leilighed til at udtale os om Hærens Gjennemsyn, en Leilighed, jeg for mit Bedkommende i Øvrigt ikke hidtil har benyttet, uagtet jeg selv i omtrent en Hjerdebøl af mit Liv har gjort Tjeneste som fast Befalingsmand i Hærens Rækker, og selvfølgelig ikke maa antages at savne Interesse for de militære Forhold eller Erfaring i disse Sager. Naar jeg hidtil har forholdt mig taus, har Grunden i Særdeleshed været den, at det forekommer mig, at man med Hensyn til Forsvarsvæsenets Ordning begynder rigtigst, naar man begynder med at fastslaa Grundsatningerne for de faste Stridskræfter. De bevægelige Stridskræfters Organisation afhænger i saamange Henseender af de faste Stridskræfter, at jeg vilde ønske, det havde været muligt at gaa denne Bei, men efter at have set det Lovforslag, vi senere kommer til, nemlig det om Befæstningsagen, og efter at have overveiet de Omstændigheder, under hvilke det er kommet frem, har jeg desværre maattet opgve Haabet om i en nærmere Fremtid at se dette Spørgsmaal løst. Paa den anden Side er det jo bekjendt, at der virkelig i Hæren i høi Grad næres et Ønske om at komme til Ro. Det kan naturligvis ikke være heldigt for Hæren stadig at leve under Forhold, der ere saa usikre, at hele Tjenesten maa lide det-